

[Erhard Jakobsen.]

ned, sætter man produktionen og beskæftigelsen ned. Imellem disse 2 vanskelige punkter opererer enhver regering og ethvert folketingsflertal. Derfor er det noget, man kunne betegne med et grimt ord, hvis nogen forsøger at foregøgle befolkningen, at der er en eller anden let løsning ud af det dér, for det er der ikke, og naturligvis må ingen af os i forligspartierne finde på at gå rundt og fortælle, at vi har fundet de vises sten. Du godeste, det er jo alt det traditionelle. Alle de forslag, vi kommer med her, er jo de forslag, som vi tidligere er blevet skældt ud for. Det var dem, vi lavede sammen med venstre i det såkaldt sorte forlig, hvor vi blev skældt ud af socialdemokraterne og folk stod og hylede og skreg ude på slotspladsen i den anledning. Det gør de nok ikke denne gang. De har opgivet og er vel efterhånden blevet trætte af at råbe, men det er de samme ting, og det er de samme ting hver gang. Men det skal siges så stilfærdigt, som det nu er min vane at sige tingene, at det nok er sidste gang, man skal regne med, at centrumdemokraterne medvirker på denne måde. Vi står ved hvert enkelt af disse ikke særlig fremragende forslag, men vi har ikke hjertet med i et eneste af dem. De er ikke bedre eller ringere end alt det lapperi, vi har været med til at lave før sammen med venstre og sammen med andre. Vi stemmer for det, vi går ind for det, men det er ikke noget, vi vil råbe hurra for. Al den kritik, der fremføres over for disse forslag, er fuldt berettiget, men man ville kunne fremføre lige så berettiget kritik mod næsten ethvert andet forslag.

Jeg tror, at når det her er faldet lidt til bunds og man har fået tid til at tænke over det, vil man erkende – hvad centrumdemokraterne tyve gange klart har udtrykt ønske om – at det ville give flere penge, være langt lettere at administrere og være langt mere simpelt at lægge 1 pct. momsforhøjelse på i stedet for at finde syndebugke og lægge afgifter på dem. Dér ligger for fremtiden, det skal man vide, den eneste mulighed for at inddrage centrumdemokraterne i kommende forhandlinger om at få forbruget bragt ned. Der er kun én mulighed, og det er at forhøje det hele og ikke klatte det ned her og dér på tilfældige, man finder frem. Vi mangler endnu hundeskat og lystfartøjer. Det er vist næsten de eneste muligheder, der endnu er tilbage.

Jeg kan godt forstå, at man rundt omkring i

befolkningen tager sig til hovedet, hver gang vi kommer med en buket. Det er fuldt berettiget. Den ene buket er ikke kønnere end den anden, men det simpleste ville være, som vi har peget på det gang på gang, at tage det generelt og ikke tage det på den måde, som det sker her.

Dette ligger inden for det realistiske. Hvad der derudover er af forslag om, hvordan man hurtigt og let kunne klare landets økonomi, vil jeg ikke ofre ét sekund på, for det er ikke værd at beskæftige sig med. De muligheder, det ved enhver, eksisterer ikke.

Så er der en ting, som kan forurolige i valgresultatet. Det er, at nu er der faktisk flertal her i salen for de partier, der benytter enhver lejlighed til at tale om arbejdsfri indkomst, om samfundsskabte værdier, og om jordspekulationen, der skal begrænses. Det lyder som nogle løfter, man giver til vælgerne, når man udsteder dem, men realiteterne er, at man vil sætte ejendomsskatterne i vejret, at man yderligere vil forøge parcelhusejernes, landmændenes, fritidshusejernes og ejerlejlighedsejernes udgifter. Man må håbe, at regeringen ikke benytter sig af et sådant flertal, men man kan i hvert fald frygte for, hvad der kan ske, når vi ikke længere er bundet af de aftaler, der eksisterer nu. Det er klart, at centrumdemokraternes ønske om at være med i dette forlig meget langt er dikteret af, at det denne gang var den eneste måde, hvorpå man kunne få nogen begrænsning i forhold til, hvad der ellers kunne ske. Men det er klart, at med retsforbundets placering dér, hvor et flertal kan skabes, er der kommet en trussel imod de mennesker, for hvem øgede ejendomsskatter absolut er af livsvigtig interesse, fordi det simpelt hen kan true deres mulighed for at blive ved jorden.

Jeg ved godt, at man kan få nationaløkonomen til at skrive under på, at hvis man sætter ejendomsskatterne i vejret, så sænker man grundpriserne tilsvarende. Det er endnu aldrig bevist. Derimod er det modsatte bevist gang på gang. Men all right, man kan få nationaløkonomen til at skrive under på det. Det bliver det bare ikke bedre af. Det er ingen realitet. Der er ikke nogen måde at undgå ejendomsskatter på, dem kan man bare betale. De mennesker, der har dårligst råd til at bo i eget hus, kommer til at betale mest, for det er dem, der har mindst at trække fra. Derfor er ejendomsskatter en uting. Ligesom man i sin tid afskaffede statsgrundskylden, bør man afskaffe den kommunale grundskyld såvel til amt som til kom-